कथमेवंभृत्यलक्षणज्ञानंस्यात्तत्राह यइति तेत्वत्तःननुकामनयाऽपिसेव्यसेवकयोःस्वामिभृत्यभावःप्रसिद्धःसत्यम् सोपाधिकोऽसौनतुतात्त्विकइ
त्याह स्वामिन्यात्मनःआशिषोअपेक्षमाणोनैवभृत्यः भृत्यहेतुकमात्मनःस्वाम्यमिच्छन् योभृत्यायददातिसचनैवस्वामी ॥ ४ ॥ आवयोस्तुतात्त्विको
ऽसावित्याह अहंत्विति अनपाश्रयोनिरभिसंधिःअन्यथाकामाद्यनभिसंधिविना अर्थःप्रयोजनंनास्ति ॥ ५ ॥ ननुतथाऽपिपरमोदारस्यममसंतो
षार्थंकिमपिवृणीष्वेतिचेदतआह यदीति कामांकुराणामसंरोहमनुत्पत्तिंभवतः सकाशात् ॥ ६ ॥ ननुकामोत्पत्तौसत्यांकोदोषस्तत्राह इंद्रियादीनि

यस्तआशिषआशास्तेनसभृत्यःसवैवणिक् ॥ आशासानोनवैभृत्यःस्वामिन्याशिषआत्मनः ॥ नस्वामीभृ
त्यतःस्वाम्यमिच्छन्योरातिचाशिषः ॥ ४ ॥ अहंत्वकामस्त्वद्भक्तस्त्वंचस्वाम्यनपाश्रयः ॥ नान्यथेहावयोरर्थो
राजसेवकयोरिव ॥ ५ ॥ यदिरासीशमेकामान्वरांस्त्वंवरदर्षभ ॥ कामानांहृद्यसंरोहंभवतस्तुवृणेवरं ॥ ६ ॥
इंद्रियाणिमनःप्राणआत्माधर्मोधृतिर्मतिः ॥ ह्रीःश्रीस्तेजःस्मृतिःसत्यंयस्यनश्यंतिजन्मना ॥ ७ ॥ विमुं
चतियदाकामान्मानवोमनसिस्थितान् ॥ तर्ह्येवपुंडरीकाक्षभगवत्त्वायकल्पते ॥ ८ ॥ नमोभगवतेतुभ्यं
पुरुषायमहात्मने ॥ हरयेऽद्भुतसिंहायब्रह्मणेपरमात्मने ॥ ९ ॥ नृसिंहउवाच नैकांतिनोमेमयिजा
त्विहाशिषआशासतेऽमुत्रचयेभवद्विधाः ॥ अथाऽपिमन्वंतरमेतदत्रदैत्येश्वराणामनुभुंक्ष्वभोगान् ॥ १० ॥
कथामदीयाजुषमाणःप्रियास्त्वमावेश्यमामात्मनिसंतमेकम् ॥ सर्वेषुभूतेष्वधियज्ञमीशंयजस्वयोगेन
चकर्महिन्वन् ॥ ११ ॥

यस्यजन्मनानश्यंतीति आत्मादेहः ॥ ७ ॥ कामाभावेगुणमाह विमुंचतीति भगवत्त्वायत्वत्समानैश्वर्याय त
थाचश्रुतिःयदासर्वेप्रमुच्यंतेकामायेस्यहृदिश्रिताः अथमर्त्योऽमृतोभवत्यत्रब्रह्मसमश्नुतइति ॥ ८ ॥ निर्दोषान्कामान्दातुमिच्छंतंप्रत्याख्यास्यन्नम
स्यतिनमइति ॥ ९ ॥ सत्यमेकांतभक्तस्त्वंतथापिमदाज्ञाकरणीयेत्याह नेति मेएकांतिनःकदाचिदपिइहामुत्रचमय्याशिषोनवांछंत्येव तथाप्येतन्मन्वं
तरमात्रंभोगान्भुंक्ष्व ॥ १० ॥ ननुतर्हिबंधःस्यादित्यतआह कथाइतिद्वाभ्याम् सर्वेषुभूतेषुसंतमेकमीशंयज्ञाधिष्ठातारंमामात्मन्यावेश्ययजस्व त
र्ह्यनेनैवापिकर्मणाबंधःस्यान्नेत्याह योगेनमय्यर्पणेन कर्महिन्वन्त्यजन्यजस्व ॥ ११ ॥